

Un biquini verd, nazis al desert o un taxista al mig del bosc

Miracle Sala presenta aquest djous a La 22 el seu darrer recull de contes, on reuneix obra «dispersa» i no oblida la reivindicació

Un batalló de nazis que té miratges al desert. Un llarg viatge de tren amb parada a Caldes de Malavella. Un taxista al mig del bosc. Una fossa franquista encara per a obrir. O el darrer número d'un lleó de circ. Totes aquestes històries, ben diferents i sense res a veure l'una amb l'altra, formen part del darrer recull de contes publicat per Miracle Sala (Santa Maria d'Oló, 1967). Establerta a Girona, l'escriptora i professora basa el primer relat i el títol de l'obra en el seu primer biquini, *El meu biquini verd* (Llunydelramat, 2025). El presentarà a la llibreria 22 de Girona djous acompanyada de l'escriptora Marta Pasqual. L'obra consta de 32 contes que l'autora tenia «dispersos» en diversos llibres col·lectius o premsa escrita, a més de relats fins ara «inèdits» que, tal com explica, li agraden «i tenia ganes d'ensenyar a tot el meu públic o el màxim que pugui». El resultat és una barreja de relats escrits tan lluny com l'any 2007 (*Un cas de vida o mort i Fata Morgana*, que no té res a veure amb la discoteca) o molt més recents, sense una relació directa entre si. És en aquest sentit que Sala parla d'una continuació del recull *Piscolabis* (L'Albí, 2021), on publicava microrelats. Aquesta vegada enllaça els contes a través d'un «fil conductor imaginari» que permet dividir el recull en dues meitats. La primera s'organitza passant de la infantesa a l'adolescència, a l'edat madura i a la vellesa. «Són contes independents, però amb aquest ordre lògic, una mica d'etapes vitals». De la mateixa manera, la resta de contingut reuneix «temes històrics, de vida quotidiana, o protagonitzats per animals». Hi ha relats de tota mena i per a tots els gustos. Un punt en comú entre els diferents contes és que es tracta d'històries creïbles. «No hi ha res de veritat!», puntualitza Sala, «però encara que no puguin ser veritat, la gràcia és que en la imaginació puguin ser-ho». Fora de Gessamins, un futur a l'estil *Un món feliç* d'Huxley on hom pot plantejar-se «i si anem a viure a Mart?», es tracta de temes, més o propers o més llunys, sempre versemblants. També hi ha contes amb reivindicació, com *Memòria històrica*, basat en la història de la matança i la fossa de l'Hostal d'Aidí, on tropes franquistes van decidir assassinar els infants, dones i vells que van trobar al poble on cercaven republicans; o *Xurma*, sobre les pasteres, que comença punyent: «Vam pujar a la barca feliços. Érem quaranta però per mi érem dos». Tot plegat s'escau amb l'epígraf escollit, uns versos seleccionats de Mary Oliver i traduïts al català per Corina Oproae que exclama «Quina vida d'elit! [...] Mentre en algun lloc una bomba és a punt d'esclatar.». «M'agrada molt l'autora i el que diu val per ara mateix», afirma Sala tot recordant també l'inici del poema: «Tantes idees omplen el dia», tal com tants relats, i ben diferents, omplen el seu recull. D'Oliver també en destaca l'interès per la natura, que comparteix fermament. Professora de clàssiques, encara que a *El meu biquini verd* (fora de Zama i Androcles) no basi massa històries en el món clàssic (sí que ho fa en Grècia amb *On dormiras aquesta nit*), un altre dels bastions de Sala és la cura per la llengua: «Fer servir la llengua que conec, que he heretat, que he après», declara. I de nou a la «vida d'elit», afegeix, «quina sort poder fer això!».

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/cultura/2025/09/16/biquini-verd-nazis-desert-o-121601209.html>